

Một chuyến tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

Palma là thành phố trắng xóa của Mallorca, nằm trên một dãy đồi cao nhìn xuống biển xanh.

1. Mallorca, hòn đảo du lịch nổi tiếng của Tây Ban Nha, nằm trong quần đảo Balearic. Trượt khi đến đây, vì nghĩ là đảo, nên tôi tưởng chừng có rừng núi và biển cùng một vài làng mạc hay khu phố nhỏ. Nhưng tôi tưởng chừng nhiên khi phi cơ đáp xuống phi trường Palma rộng lớn, kiến trúc tân kỳ, sang trọng còn hơn nhiều phi trường quốc tế khác mà tôi đã từng đi qua. Palma là thành phố trắng xóa của Mallorca, nằm trên một dãy đồi cao nhìn xuống biển xanh. Đỉnh biệt khu nhà thờ Cathedral nằm bên cạnh nhà giáo đường Mussulman, gồm những kiến trúc đồ sộ, nổi tiếng theo kiểu Mediterranean Gothic thế kỷ 13

Chiếc xe bus của công ty du lịch đưa chúng tôi đi qua vài thành phố công sang trọng và sầm uất, nằm dọc theo bờ biển, đến Alcudia, khu nghỉ mát nằm phía đông bắc Palma chỉ bằng ba giờ xe. Chúng tôi chọn nơi này vì bờ biển đẹp, một cái vịnh nhỏ, nằm khuất sau dãy núi Victoria nên không có sóng và khá an toàn cho trẻ em. Nhưng em bé năm, sáu tuổi có thể lội ra cách bờ 50-60 mét.

Thực ra, kỳ nghỉ hè này chỉ là món quà mà vợ chồng tôi dành cho con bé cháu nội. Trước đây hai năm, tôi hứa với cô bé là sẽ thưởng một kỳ nghỉ hè hai tuần ở Mallorca nếu nó ngoan và vâng lời người Việt.

Chúng tôi ở trong một khách sạn, đi bộ ra biển chỉ vài phút. Đa số khách sạn ở vùng này giờ nghỉ ngơi khu apartment; mỗi phòng trọ, ngoài các phòng ngủ, còn có phòng khách và bếp với đầy đủ dụng cụ nấu ăn.

Ở Bắc Âu thời tiết lạnh đến bất ngờ, tám tháng, không có nhiều dịp được ra biển tắm nên con bé cháu nội rất mê biển. Sáng nào, mỗi buổi trưa, con bé cũng giục ông bà nội ra biển, mãi đến chiều, khi trời sắp tối xuống, mới chịu về.

Ở đây, hầu hết khách du lịch đến từ Âu Châu, đa số là người ở Bắc Âu và Đức. Suốt tuần lễ đầu

Một chuyện tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

---

tiên, tôi không gặp người Á châu nào, người trong gia đình người Tàu làm chủ một nhà hàng buffet, sinh sống ở đây đã lâu năm. Một hôm, khi nằm trên chiếc ghế sofa bên hồ tắm nhìn trời, bắt gặp nghe cô bé cháu nội nói chuyện bằng tiếng Việt với một người nào đó.

Nhìn xuống hồ tôi nhìn ra một cô gái tóc đen đang tắm và đùa giỡn với con bé. Thấy tôi nhìn, cô gái lộ vẻ sợ hãi, và nhìn một người con trai chào tôi. Giật mình tôi nhìn xa, người đàn ông hàng xóm quen nhau.

Trưa hôm sau, trong lúc vắng chủ nhà tôi nằm trên ghế sofa dưới cây dù lớn ngoài bãi tắm, con bé cháu nội dắt tay cô gái đến chào chúng tôi. Cô gái tên gì thì tôi quên, nhưng cô nói mình là Lam Khê, khoảng chừng 19, 20 tuổi, khuôn mặt khá xinh và đôi mắt thướt tha, tự nhiên đẹp mắt. Nghe điếu làm tôi chú ý chính là cái tên Lam Khê, trùng hợp với một địa danh vẫn còn được đề cập trong ký ức cho dù cuộc đời thăng trầm đây đó của tôi còn có biết bao nhiêu cái tên đẹp.

Buổi chiều, khi vắng chủ nhà tôi và cô bé cháu nội đang ăn tối trong nhà hàng buffet của một người chủ quán Tàu thì bắt gặp thấy Lam Khê đi vào cùng với một người đàn bà Việt Nam và một người đàn ông người quốc.

Có lẽ Lam Khê đã gặp chúng tôi nên có hai người đến chào và bắt tay chúng tôi. Khi đứng lên bắt tay bà mẹ, tôi bắt gặp được gương mặt mình khi nhìn ra người đàn bà này chính là người mà tôi vẫn nghĩ tới sáng nay khi gặp Lam Khê. Trong khi tôi đang ngạc nhiên về những cuộc gặp gỡ như thế này trong đời mình, thì bà mẹ nhìn người đàn ông người quốc đi bên cạnh:

-Đây là ông xã em. Anh người Đốc. Chúng em sống ở thành phố Hamburg.

Tôi đưa tay bắt tay và gật đầu chào người đàn ông, nhìn người mẹ hỏi:

-Xin lỗi, tên bà có phải là Hà Giang?

-Sao ông bà biết tên tôi? Người đàn bà nhìn một người nhìn chúng tôi.

-Không ngờ tôi lại gặp bà ở đây – Tôi vừa nói vừa kéo ghế mời cả ba người – Hóa ra chúng ta đã từng gặp nhau. Chúng tôi xin được mời ông bà và cháu Lam Khê.

Bà người xuống bên cạnh tôi, nét ngạc nhiên vẫn còn nguyên trên mặt. Để đánh tan không khí căng thẳng, tôi cười thích:

-Tôi biết bà khi tôi đang ở tù ngoài miền Bắc. Sáng nay, khi gặp và biết tên cháu Lam Khê, tôi đã nghĩ ngay đến bà. Bởi cái tên Lam Khê, tôi và đám bạn tù không thể nào quên. Không ngờ bây giờ lại gặp bà ở đây. Xin cảm ơn tình cảm và lòng tốt của bà đã dành cho chúng tôi trong những ngày sa cơ khốn khó.

Bà nhìn tôi dò xét. Suốt bữa ăn, chúng tôi nhắc lại những ngày vui buồn ở vùng núi xa xăm này. Trong khung cảnh vui vẻ, những người nhìn khuôn mặt và người con trai không quên, tôi có cảm giác bà ta đang ở một thế giới khác.

Lam Khê, cái tên khá đẹp đó là một khu núi rừng Thanh Hóa, tiêu diếu hoang vắng, nằm sát

Một chuyến tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

Một hôm, thấy thấy thoáng một người đàn ông lạ, chúng tôi hỏi cô. Người người một lúc thì cô mới buồn bã tâm sự. Người đàn ông ấy là một công nhân máy kéo tiên tiến, đang phớt vớt một lâm trường khác, cách này hai mươi cây số, có nhiệm vụ tu sửa đường, đắp đường bở sẹp xếp đắp gia đình với cô, làm giúp cho họ học “trí thức cùng chung sống với công nhân” của đường mới ra.

Mục đích làm cho đám công nhân ít học, phần khi trước sự u ái của đường, đem hết sức lực ra phớt vớt và trung thành với đường. Đây cũng là “phần thưởng” cho cô được bổ nhiệm vào lâm trường mới với chức danh giám đốc!

Chúng tôi ngạc nhiên vì gã công nhân tiên tiến này trông lạ hơn cô nhiệm vụ tu sửa, rồi một, đen đui, cộm cộm. Không có dĩ nhiên nào hợp với cô con gái có học và đẹp trường này.

Cô còn bảo là, trong trái tim cô, không hề có một ngăn nào dành cho anh ta, nhưng không dám làm trái ý đường, sợ bị luật trừng phạt. Vì vậy, cô phải gọt đường, nhưng tìm cách trì hoãn đám cưới dĩ nhiên ngày nào hay ngày nào. Cô nói là cô đang trong thời kỳ “nín thở qua sông”!

Mặc dù có cảm tình và tình nghi ngờ cô, nhưng chúng tôi luôn “đeo cao cảnh giác” không dám nói dĩ nhiên gì. Vì kinh nghiệm cho chúng tôi biết Công Sản luôn gài nhiệm vụ cái bẫy chung quanh, và chuyến “mặt nhân kỷ” không phải bây giờ mới có.

Một hôm, trong lúc người nghỉ trưa, cô lộ ra tất cả chi tiết bao nhiêu, mới chúng tôi mới ngu người một chút khoai lang luộc, rồi buồn cười ngẩn ngẩn:

-Nghe nói các anh ở trong trại bị bọn công an hành hạ dã man, phải không?

-Bọn tôi là những người thua trận thì chuyến bị tù đầy, hành hạ cũng là lẽ thường tình – Một anh bị tù trong bọn tôi trẻ lắm.

Cô trầm ngâm giây lát, rồi lên tiếng:

-Theo em thì trong cuộc chiến này, tất cả chúng ta, miền Bắc và miền Nam, chúng có ai chiến thắng. Chỉ có những kẻ ngu muội, luôn cúi đầu làm tay sai ngoại bang, mà cuộc tuồng là mình đi thắng, để cầm tù và hành hạ lẫn nhau thôi.

Chỉ trong các người Công Sản mới có chuyến lạ dĩ nhiên: Một lũ ngu dốt dĩ nhiên dĩ nhiên giao trách nhiệm “giáo dục, cải tạo” những người trí thức, mà đòi hỏi người ta phải tiến bộ tất! Khôi hài thật!

Bọn tôi chỉ im lặng. Nhưng lạ nói chuyến sau đó cô thường bảo là cô rất ghét tất cả dĩ nhiên Công Sản, những người chửi lới hay thoát ra, phải trả bằng những sự kiện, có khi làm khốn khổ cho cả gia đình. Dĩ nhiên làm chúng tôi vui là dĩ nhiên lao động thoải mái, không cần phải đi một chút tiêu nào, và thường dĩ nhiên cho bị dĩ nhiên bằng khoai, có khi mì sắn. Anh em nào có áo quần dân sự hay khăn tất mang theo, Cô nhún nhún mang dĩ nhiên lộ ý gợi ý, dĩ nhiên hay vài lộ ý thức phẩm khác.

Lâm trường mới khi công việc đầu tiên hơn ba tuần thì trại tù có lộ nh biên chế. Tôi bị chuyến sang một trại mới, tức nuội những ngày lao động trường dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên, hiếm hoi trong gần 7 năm tù.

Một chuyến tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

---

2. Chiều hôm sau, khi dắt con bé cháu nôi ra hồ tắm trong khách sạn, tôi bắt gặp Hà Giang và cô con gái Lam Khê. Hai mẹ con đang nằm trên ghế đẩu sách. Thấy tôi, Hà Giang ngói dậy, mời tôi ngồi vào ghế bên cạnh và vui vẻ báo Lam Khê xuống hồ bơi và chị đưa về con bé cháu nôi của tôi, dọn dò trông chừng con bé, và có nhã ý mời tôi đến phòng thăm bà xã của tôi. Chúng tôi mời cơm, nhúng bà tắm, chị xin uống trà. Khi tách trà về phòng, bà dặn chúng tôi gọi bà bằng cô và dắt ngồi hỏi tôi:

-Anh còn nhớ anh Đôn không?

Thấy tôi chau mày, bà nói thêm như để xác định:

-Trên Chánh Đôn!

Tôi hỏi lại:

-Đôn pilot, cùng toán đo đạc với tôi lúc làm việc với cô Lâm trầm ngâm?

Hà Giang gật đầu, không nói. Một lúc, tôi thấy bà đưa khăn tay lau nước mắt. Và sau đó, với chừng tôi ngồi nghe tâm sự của bà:

-Anh Đôn đã chết rồi! Tất cả là do lỗi của em. Chính em đã cung cấp cho anh Đôn thức phẩm, thuốc men, tắm bồn để và một chiếc la bàn, em lấy của lâm trầm ngâm khi lấy và chị về cho anh cách thức trên khi lâm trầm ngâm cùng với 3 người bị bắt tù khác.

Với tắm bồn để, cái la bàn và số hàng nghìn đồng tiền của em, em tin chắc là các anh lấy đã dễ dàng trốn được qua khỏi biên giới.

Không ngờ sau hơn ba tuần, khi em đang khám phá khi mới nghĩ thì được tin tất cả đều bắt tại Lào.

Em nhớ mua quần áo, mua thức ăn, nhúng cũng cố gắng bình tĩnh tìm cách hỏi một số cán bộ công an trại giam. Họ cho biết là tất cả bị bắt anh đều công an bắt trên đường đi đến Lào và trên bị bắt các anh đã chèn ép để tìm cách thoát thân.

Mặc dù tin tưởng vào thái độ kiên cường và cách của các anh, dù có tra hỏi thì nào các anh cũng sẽ không khai ra số tiền giúp của em, nhúng em vẫn lo sợ liên lạc với họ phát hiện tắm bồn để và cái la bàn của lâm trầm ngâm thì họ sẽ khôn lường nên em đã khấn trầm ngâm chị về B, năn nỉ và hỏi lại tất cả số tiền dành để ông Thủ Trầm ngâm cho em để trả lại Đông Địch hai tuần, để trình cho trầm ngâm để hỏi cũ một số nghiên cứu mà em về viết xong, sau hơn một năm nghiên cứu và ra thức ăn ngoài lâm trầm ngâm. May mắn em được ông ta gật đầu và liên lạc can thiệp bên Tòa Địch Sĩ Địch cấp visa sớm.

Một chuyện tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

Chị hân 10 ngày là em rời khỏi nhà. Tất nhiên, đó chỉ là cái cớ. Sau khi sang Địch, em trở về nhà và chị cũng về quê nhưng chị vẫn ở Địch mà em quen thân lúc còn học ở đây.

Ông chị em, mà anh chị gặp tôi hôm qua trong quán ăn, là anh ruột của cô bạn thân này. Anh ấy đã hết lòng lo lắng và chăm sóc em.

Rời khỏi Việt Nam, ngoài quê hương và gia đình, em còn mang theo hình ảnh của anh Đôn.

Xin anh chị đừng ngạc nhiên, em yêu anh ấy! Ngoài sự hiểu biết, đẹp trai và tình cảm, em còn nhìn thấy bên trong của anh Đôn là sự thủy chung và lòng tận tụy, có chút gì đáng nể.

Thời gian làm việc bên nhau, trong khu núi rừng Lam Khê này, em đã học được từ anh rất nhiều điều hay, nghe anh hát những bài tình ca, đọc những bài thơ lãng mạn, tuy vậy.

Trái tim em luôn đau vì nỗi nhớ nhung. Tôi nghĩ, em yêu anh Đôn trong một hoàn cảnh quá nghiệt ngã. Điều duy nhất mà em có thể làm được cho người yêu của mình là giúp anh trở nên tự do, vượt ra khỏi khung cảnh đầy tăm tối, để anh ấy luôn được sống đáng với những điều anh đang có.

Vì chính những điều này đã làm cho trái tim em rung động để em biết thế nào là một tình yêu, mà anh không gặp anh ấy, có lẽ sự thật đối với em không có được.

Quan trọng hơn, đó mới là thế vũ khí tốt nhất, hiểu và giúp em để can đảm và mạnh mẽ để chị em hiểu sự phức tạp, mà thực tế đó em nghĩ là sự thật mỗi ngày em sống phải đau hàng, buồn xuôi, bất lực.

Hà Giang ngừng lại, lau mồ hôi những giọt nước mắt chảy dài trên gò má. Tôi rót thêm trà mời cô.

Bà xã tôi hỏi:

- Cô có gì tâm sự nào của anh Đôn?

- Tôi là khi thấy anh Đôn không có tâm sự nào hết. Anh có cho em đưa chị của bạn anh về thành phố Nha Trang. Nhưng em nghĩ cái thế này đưa chị về quê là vì lý do: người bạn thân không còn nữa. Nghe nói bạn anh đưa là thầy giáo, không biết có đi vùng kinh tế mới hay không.

Tôi đưa tay ngăn lại cô:

- Cô còn nhớ đưa chị về không? Chúng tôi cùng đưa là người bạn của Nha Trang. Tôi có thể hỏi thăm tin tức cho cô. Nhân tiện, chúng tôi cũng muốn biết cha mẹ anh ít tin vì Đôn cũng là bạn thân của tôi.

Một chuyện tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

Hà Giang châu mày:

- Lâu quá, nên em quên, nhưng có thể em còn giữ ở nhà. Em xin đưa cha mẹ e-mail để gửi đến anh cha mẹ, nếu em tìm lại được. Em thì thật tha thiết gửi bố mẹ anh Đôn, nếu các người còn sống. Thế ra, chuyện Hà Giang yêu Đôn cũng chính là em làm tôi ngạc nhiên như u lăm. Đúng như Hà Giang nói: Đôn là phi công trẻ. Bao nhiêu năm trong công nhân cùng đã không làm mất đi nét đẹp trai, tính nghiêm chỉnh và thể cách của Đôn.

Bên tù ai cũng quý mến. Chuyện Đôn cùng ba người bạn tù khác trốn trại, khi tôi đã bị chuyển đi trại khác hơn tám tháng, sau này ra khỏi ngục, tôi có nghe đám bạn bè kể lại, nhưng mãi không gặp được cách.

Chỉ hơn một tuần về quê nhà, sau khi nghe hè khá thú vị, nhất là biết gặp lại Hà Giang, hai người bạn tôi mới thì tù đầy, tôi nhận được e-mail của Hà Giang gửi thăm, có ghi địa chỉ của ông bà Trần Chánh Nghĩa, cha mẹ Đôn, ở Nha Trang.

Tôi viết thư nhờ người bạn thân còn ở quê Nha Trang, tìm đến địa chỉ nhà Đôn mà Hà Giang viết địa chỉ cho. Tôi cũng cho anh bạn biết là gia đình Đôn đã dời đi nơi khác. Nhưng, thế đó, hai người thăm biết đâu có thể tìm ra manh mối.

Sau gần hai tháng, tôi nhận được thư hỏi thăm của người bạn cũ. Một đơn trong thư làm tôi bất ngờ, nhưng sáng lên hy vọng:

“Đúng như mày viết, gia đình người này đã dời đi khá lâu rồi. Nhưng có người láng giềng cho biết là ông bà cha mẹ đã qua đời hơn hai mươi năm nay.

Ông bà cha mẹ có người con trai duy nhất tàn tật, hình như là đang đi tu ở một ngôi chùa nào đó. Tao dò tìm khắp nơi theo lời kể khá mờ hồ của những người hàng xóm. Đơn này, viết như sau:”

Tôi đi tìm, đi tìm vòng quanh “Ông bà cha mẹ có người con trai duy nhất.”, rồi chợt ra ngân hàng gửi một ít tiền cho người bạn, kèm theo lời nhắn: Mày cứ gặp người cách tìm gặp người con trai này, và hỏi có phải tên là Trần Chánh Nghĩa. Có gì ra bố đưa đi gửi đến thư cho tao biết.

Tôi nôn nao chờ đợi, bỗng một hôm, lúc nửa đêm, điện thoại reo. Bác phòng nghe lên, tôi vui mừng và hỏi hỏi khi nghe tiếng của người bạn tôi. Viết Nam:

“Tao đã tìm được cha mẹ. Đúng là Trần Chánh Nghĩa. Bây giờ là địa chỉ Thích Thiện Hòa. Anh đang tu ở một ngôi chùa nhỏ, nằm dưới núi, phía trên đèo Ngoạn Mục, đèo Bellevue đó, thuộc quận Điện Biên, cách Đà Lạt gần bốn mươi cây số. Chùa do người bác ruột xây dựng và làm trụ trì.

Tôi nghĩ, ông Thiện Hòa bố mẹ một con một và què cẳng hai chân, nhưng khuôn mặt trông đẹp và phúc hậu lắm. Tao nghĩ là ông không bao giờ rời khỏi chùa vì, từ dưới chân núi đi lên, tao đi mất hơn 50 bước tam cấp.”

Một chuyến tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

Tôi viết e-mail cho Hà Giang, báo cho cô cái tin bất ngờ này. Đón đo mãi, cuối cùng mới quyết định nói thật với cô. Nhưng tôi nghĩ cô lâu nay cứ nghĩ khi gặp Đôn và tôi ở Mallorca, tôi nghĩ là cô sẽ đau lòng lắm khi nhận được tin này.

Sáng hôm sau tôi nhận e-mail hỏi âm của Hà Giang:

“AnhChị ơi.

Em đã khóc hết nước mắt khi nhận được tin anh Đôn. Suốt cả đêm hôm qua em không thể nào chấp nhận. Em phải xin nghỉ làm hôm nay, và bây giờ lòng đã cảm thấy nhẹ nhõm. Không thể ngờ là anh Đôn vẫn còn sống. Em vẫn mơ, nhưng cũng vẫn đau lòng lắm khi biết anh đã bỏ mẹ mà đi và tàn phá cả đôi chân.

Suy nghĩ mãi, em mới dám nói ra điều này với anh chị, vì anh cũng là bạn của anh Đôn và với em thì là một người bạn, người bạn thân.

- Cháu Lâm Khê, đứa con gái mà anh chị đã gặp ở Mallorca, chính là người cháu của anh Đôn.

Trước ngày chia tay, anh ra đi, chúng em có đôi ngày hạnh phúc ngắn ngủi trong rừng. Em sợ nguy hiểm dâng lên cho anh, thay cho đôi chân anh, là dù góc biển chân trời nào, dù có phải đi qua bao nhiêu giông bão, chúng em cũng sẽ tìm gặp đoàn viên. Nhưng rồi, ông trời đã hỏi em vì em cứ đinh ninh là anh sẽ đã chết. Đền tang cho anh được sáu năm, em mới biết ông trời này, đền đáp lòng yêu thương và cứu mang đùm bọc của ông khi em thân cô trôi dạt ngoài khơi. Bây giờ biết được anh Đôn còn sống, nhưng đã trở thành một kẻ điếc, em vẫn hỏi anh, vẫn bắt chuyện, không biết phải làm sao. Em tha thiết xin anh chị cho em một lời khuyên để em biết mình sẽ phải làm gì.

Bây giờ, chị của anh và chị em của em sẽ giúp đỡ về mặt nào, nhưng còn Lâm Khê. Dù sao, nó cũng là người cháu của anh. Làm thế nào để cha con nhận ra nhau? Lâm Khê cũng nghĩ là ba nó đã chết. Thế nhỡ không, cháu hỏi em về ba nó. Cháu thương và hạnh phúc về ba cháu lắm.”

3. Cuối cùng, quyết định tôi bàn tính mãi nhưng cũng không tìm ra một lời khuyên nào để giúp Hà Giang, ngoài việc hỏi cô nói chuyện với Đôn, và tôi có thể giúp cô, cùng với Việt Nam, vì với tôi sống ở Nha Trang khá lâu, tôi có thể nói chuyện thân mật đó, biết rõ đường đi đến vùng núi Đèo Dục, Đà Lạt, nơi có ngôi chùa.

Không ngờ Hà Giang mừng rỡ đón nhận đề nghị này, và xin với tôi với Việt Nam ngay trong tuần để đón giùm mẹ con cô tại phi trường Tân Sơn Nhất. Đây là lần đầu tiên cô bước chân đến miền Nam Việt Nam. Sẽ chuyến bay và gặp đến phi trường, cô sẽ cho biết thêm.

Và đây đây là lời kể của tôi, với cuộc trùng phùng:

... Họ gặp nhau và nhận ra nhau. Mới đầu, Hà Giang ôm chầm lấy Đôn mà khóc nức nở. Cô quên mất anh đang là một vị thầy tu. Xúc động nhất là khi Hà Giang cho anh biết Lâm Khê chính là con của anh. Hai cha con ôm nhau lâu và cả hai đều nhớ lại những ngày tháng.

Thầy đem cả triết lý đời và đạo đức, khuyên khích và hướng dẫn Lâm Khê bước đi trong

Một chuyến tình cao quý

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 22:50

---

cuộc sống có quá nhiều muộn phiền và bất trắc. Thầy nói thốt hay và cảm động.

Thầy kể lại chuyện trốn tù, lý do vì sao bắt, chuyện thầy bắt đánh vỡ một con mắt và bắt bắt nát hai bàn chân chỉ vì thầy nhận đỡ nh không khai ngỏ ai nào đã giúp thầy cùng ba người trốn trốn trốn cách tài tình mà chúng nghĩ ng, mặc dù thầy đã kẹp giữ u t m b n đ và cái la-bàn du i m t t ng đá tr c khi bắt. Họ không đưa về trại cũ, mà giao cho một trại tù khác. Bị biệt giam ở đây đến mấy năm mà thầy chẳng bị vì sao không chết. Hà Giang ngỏ khóc n c n .

Sau khi mấy người tìm lại được sống bình tĩnh, Hà Giang xin cúng dường cho chùa một số hiên kim, nhờ thầy Thiệu Hòa tiếp chi, báo là nhà chùa không cần một số tiền lớn như vậy. Hà Giang tha thiết xin được đưa thầy đi sang Đốc làm đôi chân giò và thay con mắt mù lòa, thầy cũng ch i t , báo thầy đã quen rồi vì vì nh ng m t mát y; h n n a, bậy gi , thầy đã tu hành; năm tháng chăm quanh quẩn trong chùa, không cần thi t ph i đi đó đi đây. Thầy có một mắt l p h c d y các em h c sinh nghèo hi u h c trong vùng, nhờ phòng h c là gian nhà tr ng vách ngay phía sau chùa.

Đêm cuối cùng ở Nha Trang, Hà Giang quyết định mua vé máy bay, ở lại một thời gian nữa. Cô cho biệt là một con cô sống g ng thuyết ph c Đôn, để mua cho anh cái xe lăn, xin được xây lại ngôi chùa mới, thay nh ng b c tam c p b ng con đu ng lát đá, để biệt phía sau chùa, tiếp gian phòng Thầy dạy học nhìn ra, đã có sẵn khu rừng với ít hoa dã qu . Cô sống sống sang lại thành một khu vườn đẹp đ , tr ng thêm hoa, làm su i n c tuôn chảy bên thánh t ng đ c M Hi n Quán Th Âm B Tát đ dòng su i M T Bi r a s ch u s u cho th nhân đ cu c đ i tr m luân đ c nh nhàn thanh thoát.